

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w B. - O. w R.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 23 września 2014 r., sygn. akt V Pa 70/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa M. P. przeciwko P. Spółce Akcyjnej w B. – O. w R. o przywrócenie do pracy, oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 52 § 1 pkt 1 oraz art. 56 § 1 k.p.),

jak i procesowego (art. 382 i art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c.). W ocenie powoda prawidłowa i dogłębna analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a nie bezkrytyczne przyjęcie ustaleń Sądu pierwszej instancji, doprowadziłaby do prawidłowego ustalenia okoliczności faktycznych i prawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego, co do kwestii braku bezprawności działania powoda, braku w jego działaniu winy lub niedbalstwa czy wreszcie możliwości przywrócenia do pracy. W ocenie powoda jego argumentacja znajduje w całości potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z 4 października 2011 r., I PK 55/11, LEX nr 1109370, i jego uzasadnieniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na

etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). W sprawie brak jest oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przedstawionej przez powoda w skardze wersji wydarzeń, zgodnie z którą powód opuścił stanowisko pracy w celu udania się do przyzakładowej poradni lekarskiej. Tymczasem z niezaprzeczonych okoliczności faktycznych wynika, że powód nie opuścił stanowiska pracy z powodu urazu kolana w celu udania się do lekarza, lecz został wezwany do pomieszczenia socjalnego, w drodze do którego po uzyskaniu informacji o celu wezwania, jakim było przeprowadzenie badania trzeźwości, samowolnie bez uzyskania zgody przełożonego oddalił się, a dopiero następnie udał do przychodni lekarskiej. Powyższy stan faktyczny różni się zatem od stanu faktycznego w sprawie rozstrzygniętej wyrokiem Sądu Najwyższego z 4 października 2011 r., I PK 55/11, LEX nr 1109370, na który powołuje się skarżący, gdzie tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły. Logiczne i spójne wyjaśnienie przez Sąd konsekwencji prawnych takiego zachowania powoduje, że skarga nie jest oczywiście zasadna.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

